

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **S. P., M.B.A., Ph.D.,** zast. JUDr. Františkem Vavrochem, advokátem se sídlem náměstí Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu,** se sídlem Na Františku 32, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2007, č. j. 1554/07/08100/08000/112/06, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2011, č. j. 6 Ca 83/2008 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 9. 6. 2011, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2007, č. j. 1554/07/08100/08000/112/06. Uvedeným rozhodnutím žalovaného byl potvrzen postup Agentury pro podporu podnikání a investic CzechInvest (dále jen „Agentura“ nebo „povinný subjekt“) při vyřízení žádosti stěžovatele o poskytnutí informace.

Stěžovatel v projednávané věci žádal Agenturu: 1) o poskytnutí záznamu, který Agentura vyhotovila o svém postupu v řízení vedeném pod č. j. 08550/06/D/VR/JPI; a 2) o sdělení, jakým způsobem získala od společnosti ENKI o. p. s. neúplné výroční zprávy za rok 2001, 2002 a 2003. Kasační stížností stěžovatel výslovně zúžil rozsah přezkumu Nejvyššího správního soudu na posouzení poskytnutí informace vztahující se k bodu 2), tj. způsob, jakým Agentura získala předmětné výroční zprávy.

II. Relevantní skutkové okolnosti projednávané věci

Z předloženého spisového materiálu bylo ke skutkovému průběhu věci zjištěno, že stěžovatel se na Agenturu obrátil s žádostí o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném pro projednávanou věc, kterou mimo jiné požadoval poskytnutí výročních zpráv společnosti ENKI o. p. s. za období let 2001 až 2003. Agentura nejprve žádost stěžovatele rozhodnutím dle § 15 zákona č. 106/1999 Sb. odmítla s odůvodněním, že předmětnými výročními zprávami nedisponuje; na základě zrušujícího rozhodnutí žalovaného si je nicméně následně opatřila a stěžovateli zaslala spolu s odpovědí ze dne 13. 7. 2007, č. j. 08550-16/06/D/VR/JPI. Proti postupu Agentury podal stěžovatel dne 7. 8. 2007 stížnost z důvodu neúplnosti obsahu výročních zpráv, kterou žalovaný vyřídil postupem podle ustanovení § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. tak, že postup povinného subjektu v daném řízení potvrdil.

Následně se stěžovatel obrátil na Agenturu s žádostí dle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 12. 9. 2007, vedenou pod č. j. 08550-20/06/D/VR/JPI, kterou se domáhal poskytnutí informace týkající se úkonů povinného subjektu vztahujících se ke shora uvedenému řízení, ve kterém žádal o poskytnutí výročních zpráv společnosti ENKI o. p. s. Konkrétně požadoval informaci, jakým způsobem si Agentura výroční zprávy od společnosti ENKI o. p. s. vyžádala a jak jí je ENKI o. p. s. poskytla, s tím, že uvedené informace představují rozhodné skutečnosti dokládající postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace. Agentura žádost stěžovatele vyřídila dopisem ze dne 29. 9. 2007, č. j. 08550-21/06/D/VR/JPI a současně poukázala na výroční zprávy zveřejněné na webových stránkách ENKI o. p. s. s upozorněním na již zveřejněnou informaci. Stěžovatel podal dne 15. 10. 2007 proti postupu Agentury stížnost (datována 10. 10. 2007), kterou spojil s novou žádostí o informace, vedenou pod sp. zn. 08550-24/06/D/VR/JPI, ve které opakovaně žádal Agenturu o sdělení, jakým způsobem získala neúplné výroční zprávy společnosti ENKI o. p. s. za rok 2001, 2002 a 2003, které mu zaslala přílohou k dopisu ze dne 13. 7. 2007, č. j. 08550-16/06/D/VR/JPI.

Agentura řízení o stížnosti a o nové žádosti spojila v jedno řízení a vyřídila je dopisem ze dne 24. 10. 2007, č. j. 08550-25/06/D/VR/JPI, ve kterém ve vztahu k poskytnutí informace, jakým způsobem získala požadované výroční zprávy společnosti ENKI o. p. s., uvedla, že postup Agentury byl dostatečně vysvětlen již v dopise ze dne 29. 9. 2007, č. j. 08550-21/06/D/VR/JPI, a obsah dopisu citovala. Proti postupu Agentury podal stěžovatel stížnost na postup povinného subjektu, č. j. 08550-26/06/D/VR/JPI, ve které namítal, že mu Agentura požadovanou informaci o způsobu získání výročních zpráv neposkytla.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 12. 2007 (nyní žalobou napadeným) postup povinného subjektu potvrdil, neboť dospěl k závěru, že požadovaná informace byla dostačujícím způsobem podána. Doplnil, že Agentura měla k dispozici výroční zprávy získané z webových stránek společnosti ENKI o. p. s., od které je v souladu s vládou schválenými podmínkami programu PROSPERITA výslovně nevyžadovala. Teprve následně, na základě stížnosti stěžovatele si tyto výroční zprávy v reakci na zrušující rozhodnutí žalovaného vyžádala.

Městský soud v žalobním řízení dospěl k závěru, že informace byla stěžovateli v plném rozsahu poskytnuta. Ve svém hodnocení skutkového průběhu věci uvedl, že si Agentura na základě stížnosti stěžovatele výroční zprávy vyžádala od společnosti ENKI o. p. s. a zaslala je stěžovateli; korespondence mezi povinným subjektem a společností ENKI o. p. s. ohledně těchto výročních zpráv byla stěžovateli oznámena. Doplnil, že způsob získání výročních zpráv nebyl sice v napadeném rozhodnutí výslovně uveden, ale jak vyplývá ze správního spisu, byl stěžovateli znám. Nad to městský soud uvedl, že tento požadavek jde nad rámec zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť účelem zákona je poskytování skutečných informací, nikoli informovat stěžovatele o tom, jakým způsobem byly tyto informace povinným subjektem získány; stěžovatel tedy nebyl dle městského soud zkrácen na svých právech, neboť Agentura mu požadovanou informaci poskytla. Na základě těchto skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti vytýká městskému soudu, že z odůvodnění jeho rozhodnutí není zřejmé, zda dopěl k závěru, že požadovaná informace (způsob získání neúplných výročních zpráv) byla stěžovateli poskytnuta nebo mu poskytnuta nebyla. Stěžovatel je přesvědčen, že požadovaná informace poskytnuta nebyla a současně je v rozporu s tvrzením městského soudu přesvědčen, že nic takového není doloženo ani ve správním spise. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na postup žalovaného, který dle jeho názoru porušil ustanovení § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona, jestliže odpovědi Agentury na žádosti o poskytnutí informace řádně nepřezkoumal co do jejich správnosti a zákonnosti.

Za překvapivé označil stěžovatel dále tvrzení žalovaného, který ve svém rozhodnutí uvedl, že si Agentura požadované výroční zprávy od povinného subjektu vyžádala. Tento závěr však dle stěžovatele nemá jednak oporu ve správním spise a současně je v přímém rozporu s odpovědí Agentury, která uvedla, že si od povinného subjektu výroční zprávy nevyžádala.

Závěrem stěžovatel uzavřel, že i přes proběhnuté správní a soudní řízení stále s určitostí neví, jakým způsobem Agentura získala předmětné výroční zprávy, přičemž poukázal na skutečnost, že nyní projednávanou žádost o poskytnutí informace podal v

přímé reakci na jiné, předchozí řízení, ve kterém mu Agentura v různých dopisech poskytovala kontradiktorní odpovědi. Doplnil, že se jednalo o záležitost, jejíž vyjasnění je pro něj důležité, a proto podal novou žádost o poskytnutí informace (nyní projednávanou), ve které otázku položil přímo.

Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že dle jeho názoru byla celá záležitost dostatečně objasněna v soudním řízení, a ztotožnil se závěrem městského soudu, který dospěl k závěru, že požadovaná informace byla poskytnuta a to, jakým způsobem si ji žalovaný opatřil, jde nad rámec informačního zákona. Přesto je žalovaný přesvědčen, že i tuto informaci stěžovatel náležitě obdržel. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Poskytnutím informací podle zákona č. 106/1999 Sb. se ve smyslu jeho ustanovení § 2 odst. 1 rozumí přímé nebo zprostředkované sdělení údajů o skutečnostech, které se týkají zákonem stanovené působnosti subjektu povinného poskytovat informace a jejího výkonu. Působností se přitom rozumí určitý okruh úkolů, které zákon vymezuje konkrétnímu správnímu orgánu; na základě zákona č. 106/1999 Sb. je tak povinný subjekt povinen poskytovat jen ty informace, které přímo souvisí s plněním jeho úkolů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2004, č. j. 2 As 55/2003 - 37, všechna rozhodnutí zdejšího soudu dostupná na www.nssoud.cz).

Doprovodnou informací je dle § 3 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. „*taková informace, která úzce souvisí s požadovanou informací (například informace o její existenci, původu, počtu, důvodu odepření, době, po kterou důvod odepření trvá a kdy bude znovu přezkoumán a dalších důležitých rysech)*“. Z citovaného vymezení je zřejmé, že doprovodnou informaci povinný subjekt není povinen poskytovat vždy s požadovanou informací (s výjimkou speciálně upravené situace v § 12 téhož zákona, o kterou se však v tomto případě nejedná). Doprovodná informace nejčastěji blíže určuje zdroj požadované informace nebo její bližší kontext. Účelem povinnosti poskytnout i doprovodnou informaci je zabránit mylné interpretaci, či případným nedorozuměním a nepřesnostem, které mohou z pouhého poskytnutí primárně žádané informace vyplynout. Je třeba zdůraznit, že zákon č. 106/1999 Sb. ve formulaci definice informace v § 3 svěřuje určení rozsahu poskytované doprovodné informace do značné míry úvaze povinného subjektu. Při případném nesouhlasu s rozsahem poskytnutí doprovodné informace je třeba vycházet z definice tohoto pojmu a účelu povinnosti tyto doplňující údaje poskytnout.

V projednávané věci stěžovatel požadoval sdělení informací vztahujících se k postupu Agentury při vyřizování jeho předchozí žádosti o poskytnutí informací (výročních zpráv společnosti ENKI o. p. s. za rok 2001, 2002 a 2003). Stěžovatel se tedy dotazoval na postup povinného subjektu v konkrétním řízení, které se týkalo vyřízení jeho žádosti o poskytnutí informace. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je hraniční, zda takto formulovaný požadavek lze považovat za žádost o poskytnutí informace, která se vztahuje k působnosti povinného subjektu. Jak vyplývá z ustanovení § 2 zákona č. 106/1999 Sb., je nutno v každém konkrétním případě žádosti o informaci mimo jiné posuzovat, zda se požadovaná informace vztahuje k působnosti (činnosti) povinného subjektu a zda je s ohledem na její veřejnoprávní rozměr dán legitimní zájem veřejnosti na seznámení se s relevantními informacemi ve jménu efektivní veřejné kontroly (shodně viz Furek A., Rothanzl L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím, Komentář, Linde Praha 2010, str. 42, bod 42). Vzhledem k filozofii zákona č. 106/1999 Sb., který má být co nejširším provedením ústavního práva na informace a vzhledem k definici doprovodné informace v ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., zahrnující i údaje o původu poskytované informace, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žádost stěžovatele je možno považovat za žádost o poskytnutí doprovodné informace ohledně původu informace již poskytnuté.

Těžiště projednávané věci dle Nejvyššího správního soudu spočívá v posouzení, zda stěžovatel obdržel v dostatečném rozsahu informaci o tom, z jakého zdroje čerpal povinný subjekt informace o výročních zprávách společnosti ENKI.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, dle kterého byly stěžovateli požadované informace známy a odkaz povinného subjektu na jejich předchozí poskytnutí byl dostatečný. Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel uplatnil své výtky proti postupu Agentury při poskytování výročních zpráv již ve své stížnosti ze dne 7. 8. 2007, č. j. 08550-17/06/D/VR/JPI, jejíž důvodnost žalovaný posoudil již v rozhodnutí ze dne 7. 9. 2007. V tomto rozhodnutí bylo stěžovateli sděleno: "*...agentura CzechInvest vyžádala od společnosti ENKI, o. p. s., chybějící strany 3, 5, 6 k dani z příjmů této společnosti za rok 2003 a výroční zprávy společnosti za roky 2001, 2002 a 2003. Tyto po jejich obdržení předala žadateli dopisem ze dne 13. 7. 2007, č. j. 08550-16/06/D/VR/JPI. Převzetí těchto dokumentů žadatel ve své stížnosti potvrzuje. (...) Nadřízený orgán se zabýval formou a obsahem předaných výročních zpráv společnosti ENKI, o. p. s., za roky 2001, 2002 a 2003 a zjistil, že tyto plně odpovídají výročním zprávám společnosti, tak jak jsou zveřejněny na jejích webových stránkách* www.enki.cz." Dále bylo stěžovateli v tomto rozhodnutí sděleno, že výroční zprávy jsou vyžadovány pouze jako doplňující informace formou přílohy daňových přiznání, která jsou podstatná pro posouzení finančního a nefinančního zdraví žadatele v rámci vyhlášeného programu PROSPERITA. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí nepodal žalobu, závěrům zde uvedeným se nijak nebránil. Následně se však domáhal na povinném subjektu poskytnutí informace, jakým konkrétní způsobem mu byly výroční zprávy společnosti ENKI poskytnuty. V průběhu celého řízení byl upozorňován na skutečnost, že v červenci 2007 (pod č. j. 08550-16) obdržel zprávy, které povinnému subjektu na vyžádání v souvislosti s rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 6. 2007 poskytla společnost ENKI, žalovaný správní orgán ověřil shodu obsahu takto zaslaných zpráv s obsahem zpráv zveřejněných na webových stránkách společnosti, ze kterých čerpal původně. Tyto

informace byly stěžovateli bez jakýchkoliv pochybností sděleny již v rozhodnutí ze dne 7. 9. 2007 (viz citace výše).

Povinný subjekt i žalovaný v reakcích na novou žádost o sdělení původu informace odkazovali na předchozí řízení a podání, kde byl stěžovatel o poskytnutí výročních zpráv obeznámen – o obsahu i formě. Z podání stěžovatele, včetně kasační stížnosti, je však zřejmé, že toto nepovažuje za dostatečné a domáhá se dalších podrobností. Nejvyšší správní soud však souhlasí se závěrem městského soudu, že stěžovateli byly poskytnuty informace, na které měl dle zákona č. 106/1999 Sb. právo, tj. výroční zprávy společnosti ENKI, a to jak formou odkazu na webové stránky, kde jsou zveřejněny, tak i v podobě, ve které byly touto společností na žádost povinného subjektu zaslány a stěžovateli předány dopisem dne 13. 7. 2007. Z takto poskytnutých informací je zřejmý i původ sdělené informace jakožto doprovodná informace ve smyslu ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. Jestliže se stěžovatel domáhá jakýchkoliv dalších podrobností ohledně postupu povinného orgánu při vyřizování jeho žádosti o poskytnutí informace, pak již tyto požadavky nemají oporu v zákoně. Nejvyšší správní soud tak koriguje drobnou nepřesnost uvedenou městským soudem v odůvodnění rozhodnutí, tj. že účelem zákona je "poskytování skutečných informací", nikoliv informovat žalobce o tom, jakým způsobem byly tyto informace povinným subjektem získány. Údaje o původu informace mohou být doprovodnou informací ve smyslu ustanovení § 3 odst. 6 citovaného zákona, avšak pouze v tom rozsahu, aby se žadatel mohl ujistit, jaký byl zdroj poskytnutých informací – to se v daném případě dozvěděl – tj. zaslání výročních zpráv společností ENKI – bez jakýchkoliv pochybností. Městskému soudu lze ovšem přisvědčit v tom, že informační povinnost se nevztahuje na jakýkoliv jednotlivý úkon povinného subjektu, který učiní v souvislosti s vyřizováním žádosti o poskytnutí informace. V takovém případě by mohl být tento zákon zneužit k naprostému paralyzování povinného subjektu, což není jeho účelem.

Jak je uvedeno výše, stěžovateli bylo sděleno, že výroční zprávy byly povinným subjektem získány nejdříve z webových stránek, následně vyžádáním přímo od společnosti ENKI. Tuto informaci ohledně původu poskytnutých informací považuje Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. za dostačující. Je nutno konstatovat, že stěžovatel využívá svého práva na svobodný přístup k informacím v hojné míře. Pokud povinný subjekt či žalovaný v jednotlivých rozhodnutích uváděli marginální nepřesnosti ohledně jeho četných předchozích žádostí, nečiní to obsah jejich rozhodnutí nezákonným. Těžiště projednávané věci spočívá v posouzení, zda stěžovatel obdržel v dostatečném rozsahu informaci o tom, z jakého zdroje čerpal povinný subjekt informace o výročních zprávách společnosti ENKI, což Nejvyšší správní soud posoudil kladně.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu dle § 109 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Nejvyšší

správní soud ověřil obsah odůvodnění napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že rozhodnutí netrpí výše citovanými vadami. Městský soud shrnul průběh předchozího řízení i obsah žaloby, v souladu s ním správně shrnul podstatu žalobních bodů a ke každému z nich srozumitelným způsobem uvedl, jak posoudil jejich důvodnost. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel nepovažoval odkazy povinného subjektu i žalovaného na dříve poskytnuté informace za relevantní, neboť se domníval, že neobsahují veškeré podrobnosti dle jeho představ. Nejvyšší správní soud však výše odůvodnil, že tyto podrobnosti nebyly předmětem informační povinnosti povinného subjektu ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb.

V. Závěr a náklady řízení

Z všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu